

MARIJIKIN OGRAČEK

NA ČAST DETETI MARIJIKI

GA VREJŪJE ZA NAŠO DEČICO

KLEKL JOŽEF, VP. PLEB.

V ČRENSOVCIH.

Izhaja vsaki mesec 8. na spomin 1. dečinskoga dneva
septembra 8. leta 1931.

CENA NA SKŪPNI NASLOV LETNO 4 D.

Pišemo si.

Dragi stric!

Pišem vam svoje malo pismo. Terjate sploh naročnino. Jaz si nemrem pomagati. Jaz sem sirota, svojih peněz nemrem dati, ar jih nemam. Lüdje pa pravijo, nemremo vsega plačati. Znete dragi stric, šteri smo širitelje Marijikinoga Ogračeka, moramo hoditi pa terjati. Lüdje nam pravijo, naj malo počakamo. V Krogi imamo 36 naročnikov, Svetec Terezija i Titan Jožefa sve širitelici. Jaz širim kak je mogoče. Jaz mam 22 naročnikov, Svetec pa 14 naročnikov. Naročnino, ki smo jo pa že dobile, sve dali mojemi ajteki, ki je poslao z Novinskirov naročninov. Či ste mogoči, malo čakajte, jaz se trüdim, pa se bole nemrem, vsakši prvi: malo počakajte.

Titan Jožefa, Krog.

Draga Sefika, ali Pepika! Nevem, kak te zovejo doma, oboje isto pomeni. Stric ne terjajo, nego delavci, ki nemajo odevala i hrane. Stric vse delajo brezplačno samo za vaše düše i Bogi na čast. Lübezen do Boga i bližnjega terja od nas, ka vsakomi damo, ka njemi ide, ka smo pravični. Delavci ide plača, to sam Bog zapovedava. Vidiš konec leta je tü, tak dugo se je čakalo. Jeli, ka se duže ne moglo? Velika krivica bi bila, ka bi si dete küpilo cukar, Ogračeka pa ne plačalo, ka bi zavolo nepotrebno ga cukra mogo delavec stradati. Ve me razmiš, znam ka maš dobro srce. Obe širitelici pozdravla i vama žele veliki blagoslov od Marijike, ka v novom leti ešče ednok telko naročnikov dobita, kak sta letos mele — Stric.

Dragi nam Stric! Z velikim veseljom vam pišem te vrstice. Najprle vas z bračekom pozdravlava i vam želeva vse najbole, ka bi bili na tom sveti vsikdar zdravi i veseli, po smrti se pa v nebesaj pri Marijiki i Ježuški vküp veselili. Naznanim vam, dragi stric, ka midva z mojim bratom mava tak vrle naročnike, da so nama že vsi plačali Marijikin Ograček. Te peneze sva prek-dala širiteli M. Lista. Od zdaj naprej va pa z Marijikinov pomočjov nabirala drilge nove naročnike. O naj nama pomaga Marijika, ka jih več pridobiva, ka de vsakše dete čtelo Marijikin Ograček. Tak bodite šče ednok prav prisrčno pozdravljeni od vseh najnih naročnikov. G. Bistrica: Kreslin Matilda i Jožef.

Draga Matilda i Jožek! Vajna gorečnost je zaistino hvalevredna. Hvale vama pa ne dam jaz, nego samo dobro delo naj vaj hvali i tisti dober Bog, koga razveseljavata s tem, ka širite čast njegove prečiste Matere. Srčno bodita pozdravljeni i od Marijike blagoslovljeni! — Stric.

Rešitev vganek.

Rešitev vganek od 10. snopiča je poslala tudi *Titan Jožefa* iz Kroga. Vseh neje vgonila. — Vganke od 11. snopiča se etak glasijo:

I.

**„Kelko kapljic, telko let
Bog nam daj na svet' živet.“**

a) Jeli to pesem Bog poslühne, to je, jeli što žive teliko let, keliko kaplic spije?

Rešitev.

Bog te pesmi ne poslühne, ar toga nikdar neje obečao, ka bi za pilo dao dugo življenje. On je obečao, ka za to da dugo življenje, če stariše postljemo i če smo kembole zmerni i trezni.

b) c) Jeli so takše kaplice, štere dajo ešče dugše življenje, kak keliko jih je?

Rešitev.

So kaplice, ki dajo večno življenje. To so kaplice Jezušove presvete Krvi, štere dobimo pri sv. obhajill, ali prečiščavanji.

II.

Zakaj dobi dete pri krsti ime?

Rešitev.

Naj se loči od drugih stvorenj, ki nemale imena i naj dobi pomoč od tistoga, koga ime nosi. Iz toga razloga davamo deci imena svetnikov, boži prijatelov, ar jedino ti morejo pomagati. Če kakše pogansko ime damo defeti, nedobi nikše pomoči z tem.

III.

**Kakšega botro (kumo), kakšo botro si naj poišče
dete pri sv. firmi, ka se Bogi najbolje dopadne?**

Rešitev.

Takšega, od šteroga ne čaka drugoga dara, kak njegove molitve i njegov dober zgled.

IV.

Kakši dar naj žele dete od svoje firmanske botrine?

Rešitev.

Lübezén, štera de pazila na nje, ka ne zajde na kriva pota.

V.

Ki se gizdavo nosi, kama se vozi?

Rešitev.

V grabo, šteroj pravimo: ponižanje. Jezuš nas najmre vči, ka ki se zvišava, se bo ponižavao. Mi Slovenci Slov. Krajine pa ete lepi pregovor mamó na to: Ftič, šteri visiko leti, nisko sede.

VI.

Žela po penezaj koga je vmorila? Koga pogübila?

Rešitev.

Vmorila je Boga, pogübila Judaša skopača. Vsaki trdi skopač isto dela: vmori Boga, pogübi sebe.

VII.

Što časti najlepše svojega krstnoga patrona?

Rešitev.

Ki žive, kak je on živo.

Rešitev so poslali: Litrop Joško iz Rankovec, Zver Štefan iz Odranec hš. 251., Kreslin Matilda z G. Bistrice, Korošec Gizela, Šušinci, Jablanovec Lajoš, Bakovci, Prkič Roza, Noršinci, Drvarič Marija, Satahovci, Tišlarič Mariška, M. Sobota, Nedelko Verona, Odranci hš. 265, Marič Anika, Odranci hš. 269, Škafar Franc, M. Sobota.

Najlepše je rešo Litrop Joško vse zvün ednoga pitanja. Dobi molitveno knigo za dar, Zver Stefan i Kreslin Matilda pa dobita sv. čislo, ar sta pet vganek rešita. Ostali pa dobijo vsaki edno svetinjico Nevtepene.

Kak je rešo Litrop prvo vganke? „To pesem Bog ne poslühne, ar teliko let nišče ne žive, keliko kaplic spije. Šojo pa takše kaplice, štere dajo dugše življenje, kak keliko jih što spije, to so kaplice sv. Rešnje Krvi našega Gospoda Jezua Kristuša, štere dajo našim dušam po vrednom sv. obhajili večno življenje. Te kaplice se dobijo v vsakoj cerkvi, ge se sveta daritev opravlja vsaki den.“ — Jako lepi odgovor.

Zver Stefan pa je etak rešo prvo vganke: „To pesem Bog ne poslühne. To so takše kaplice, štere dostim prikrajšajo življenje. Takše kaplice se dobijo navadno v gostilni i na vsakoj veselici, ge se dosta opojnih pijač spije. Kak se že večkrat zgodilo, ka so dečki veselo spevali „Kelko kaplic, telko let, Bog nam daj na svet živet“. Naednok samo rabuka postane pa krik se čuje i tisti mrtev obleži od noža, ki je najbolje to veselo pesem spevao pa je niti telko minot ne živo, keliko kaplic je spio.“ — Tudi lepi odgovor, samo rešitev ne je popolna, kak pri prvom. — Z oba odgovora vidimo, da si naša mladina z vganke ne bistri samo pameti, nego plemeniti si zednim srce. To je pa ravno naš namen.

VGANKE.

Za novo leto damo samo edno vganke. Ta se etak glasi:

**Ka more ta delati širiteo i širitelica
MARIJIKINOGA OGRAČEKA,
da dobita kemveč naročnikov?**

Najlepše bo vgono tisti širiteo, ali tista širitelica to vganke, šteriva dobita največ novih naročnikov i plačata za prve tri mesece vso naročnino?

Pet prvih, ki tak rešijo to vganke, dobi za nagrado lepo knigo za četeti, svinčnik i notes.

Vsoj dečici!

Svojim dragim malim žele vesele božične svetke i blaženo novo leto iz celoga svojega srca pa se njim za pozdrave pravtoplo zahvaluje. — Stric.

Pošta.

Vsem širitelom i širitelicam. Ki neše poslao notri naročnine, naj jo včasí pošle. V novom leti ostane naročnina, kak je bila, to je na tri mesece en dinar na *sküpní naslov*. Vso deco Slov. Krajine spravite k M. Ogračeki. — Vrednik.

Priloga M. Lista i ž njim Novin.

Cena na skupni naslov letno 4 Din

MARIJINO NEVTEPENO POPRIJETJE.

Vsaki človek je v grehi začeo živeti pod maternim srcom i se je v grehi narodo. Jedina človeča duša, na štero greh nikdar neje seo, je duša Marijina. To dušo je pokrio dober Bog s svojov rokov, ka jo slana greha nikdar ne osmodila i vmorila. Vsaka duša je mela greh na sebi — samo Marijina ne. Vsaka duša je bila en čas rob hüdoga duha — samo Marijina ne. Vsaka duša si je zaslužila nekšo kaštigo — samo Marijina ne. Jedino Marijina duša je bila tista, štera se je dobromi Bogi vsikdar popolnoma dopadnola — druga niedna ne. To svetimo mi 8. dec. na god Marijinoga nevtepenoga poprijetja (brezma-dežnoga spočetja). To je verska istina, ki smo jo dužni vsi pod smrtnim grehom vervati. I dobro mater Marijo jako veseli, če mi mislimo na začetek njenoga življenja i jo častimo v njenom nevtepenom poprijetji. Dobra Mati Marija se je prikazala pred 100 leti pobožnoj deklici, ki se je pripravljala, ka bo smilena sestra, Labouré Kati na Francuskom i njej je naznanila, ka bo podpirala i pomagala tiste dušice, ki bodo nosile njeno svetinjico (cecvo, tablico) od nevtepenoga poprijetja. Marija je že dosta čüd včiniło po toj svetinjici, zato se i zove „čüdodelna svetinja“. Sv. meša se 27. novembra opravla od te čüdodelne svetinje. Najvekša čüdo je včiniła Marija po toj svetinji, gda se je prikazala nevernomi židovi v Rimi, Ratisbonne Alfonsi, ki je noso to svetinjo i ga naednok spreobrnola h katoličanskoj veri. Te židovski mladenec je postao katoličanski duhovnik i je sveto

živo i vmro v Jeruzalemi, gde je nastavo redovno družbo, štere kotrige molijo za spreobrnjenje židovov.

Drago detece! Maš ti to svetinjico? Če ne, se javi pri Strici. Stric majo oblast ti jo gordati. Štiri takše svetinjice se dobijo pri njih za en dinar, to je edna za 25 par. Spravite si te kinč; draga dečica, ka de vas čuvala Nevtepena Devica.

SLOMŠEKOVA MLADA LETA.

Slomšek začne hoditi v šolo.

Kda je bio šče Slomšek mali, je ne bilo telko šol, kak jih je zdaj. Deca so nej hodila v šolo redno. Vučitelov so ne meli. Včili so deca navadno kaplani. Tūdi Slomšek je hodo k kaplani v šolo. Njega je včio jako dober i pobožen kaplan. Zvao se je Pražnikar.

Slomšek je začno hoditi redno v šolo, kda je bio star že edenajst let. Včio se je jako dobro. Hitro si je vse zapomno. Kda je šče bio mali, ga je že mati navčila kratke molitvice na pamet. Komaj je začno gučati, ga je že mati včila moliti. Mali Slomšek si je tak hitro zapomno materine navuke, ka so se vsi sosedi čūdili. V šoli je Slomšek vsigdar najbolje znao. Bio je prvi med vsemi. Kak lepi vzgled za Vas, dečica! Kaplan so meli Slomškeka, toga maloga Antona jako radi. Zakoj pa ne? V šoli je bio miren. Obnašao se je lepo i včio se je rad. Vrlo deco majo vsi radi.

Ednok k vūzmi je naš mali Anton pribežao z velikim veseljem domo. „Ka si pa tak veseli,“ ga pitajo mati.

„Vidite, ka sem dobo od gospoda kaplana,“ jim pravi. Pokaže materi lepo molitveno knjigo. Kakše veselje je bilo to za materino srce. Kak vesela je bila.

Edno leto kesnej pa so napravili gospod kaplan edno šolsko slavnost. Pokazati so šteli starišom, kelko so se njūva decā navčila. To je bilo za stariše ščista nekaj novoga. Ve so šče pa kaj takšega ne videli. Na to veselico je prišlo jako dosto lūdi. Prišli so tūdi kaplani iz sosednij krajov. Najprle so bili vsi pri svetoj meši. Nato pa se je začnolo spitavanje. Vsi so znali gladko. Starišje so se ne mogli načūdivati, kelko so se navčila njūva decā. Prišeo je na vrsto mladi Slomšek. To bi pa mogli vi poslušati, draga dečica! Znao je najbolje med vsemi. Šteri so najlepše odgovarjali, so dobili darila. Najlepši dar pa je dobo mladi Anton: velko i v lepe table zvezane molitveno knjigo pa srbrni pejnez.

Kak veseli je bio mali Slomšek! Kak srečna je bila njegova mati. Pa Anton se je ne povišavao zavolo toga. Ostao je ponizen i tihi. To je najlepše. Na spomlad cvetejo najlepše vijolice. Za mladoga človeka pa je ponizen biti najlepše.

**Marija se prikaže Laboure Katiki
i njej obeča pomoč po svetinjici
nevtepenoga poprijetja.**

Veselje do cerkvi.

Kak lepo je, či mlada dečica hodijo rada v cerkev. Tüdi Slomšek je rad hodo k svetoj meši. Vsakši den je šo pol vüre daleč do cerkvi. Cerkev njemi je bila drügi dom. Pa kak lepo se je obnašao v cerkvi. To njegovo lepo obnašanje so zapazili tüdi gospod kaplan. Ednok ga pozovejo k sebi pa ga pitajo:

„No, Anton, ali bi mi šteo ministrirati pri svetoj meši?“

„O, pa šče kak rad:“ je veselo odgovoro Slomšek.

Hitro se je navčo ministrirati. To njemi je bilo od toga časa najvekše veselje. Rad pa je tüdi hodo z gospodom kaplanom k betežnikom. Tam je takša navada, ka idejo dühovniki peški na spoved. Z njimi idejo tüdi ministranti. Eden ide vseli naprej pred njimi i cinka z zvončkom. S tem lüdem naznanja, ka Jezüša nesejo dühovnik betežniki. Slomšek je bio jako veseli, če je smeo iti z gospodom kaplanom k betežnikom.

Obnašao se je Slomšek vsikdar lepo. Pa ne samo v cerkvi i šoli. Tüdi na paši. Tüdi on je gono na pašo kak vi, draga dečica. Na paši pa je nikdar ne kaj slaboga delao. Z drügimi pastiri je spevao lepe pesmice ali se je pa včio. Včasi je tüdi rad kaj svojim pajdašom pripovedavao. Že te je tak lepo gučao, ka so se mogli jokati, šteri so ga poslušali.

Slomšekove prve težave.

Dosta je mogeo Slomšek trpeti. Pa zavüpaio je na Boga i Marijo i njeva sta njemi vsikdar pomagala. Mali Slomšek bi bio rad dühovnik. Zato bi rad šo dale v šole. Pa oča šo ga ne püstili. Šteli so, ka bi on bio kmet. Slomšek je ne meo veselja do dela na njivaj. Na knjige je ne mogeo pozabiti. Ednok sta šla z očom orat. Slomšek si je poskrma vzeo seбом edno knjigo. Kda je gono, je včasi malo polükno v knjigo. Včio se je. To pa je zapazo oča. Zakričao je: „Knjige mi ne nosi več na delo. Samo varaški lüdje nosijo knjige seбом. Ti boš pa kmet.“

Žalosten je postao mali Slomšek. Začno se je jokati. Proti povedati oči je nikaj ne smeo.

Mati je zapazila Slomšekovo žalost. Znala je, ka bi on rad šo dale v šole i postao dühovnik. Tüdi ona je to želela. Dugo si je premišlavala, kak bi očo pregučala, da naj püsti Antona v šolo. A ves njeni trüd je bio zaman. Ne je znala, ka bi napra-

vila. Pa zmisllla se je na gospoda kaplana. Šla je k njim. Oni so meli vsigdar radi njenoga sina. Samo oni bodo mogli pomagati. Pa gospod kaplan so rejsan pomagali. Prišli so na Slomšekov dom. Pregučali so očo. Ne so več branili iti malomi Slomšeki v šole se včit.

Draga dečica! Viditi bi mogli, kak veseli je bio Anton, kda je to zvedo. Tak veseli pa je nišče ne bio kak mati. Lejko pa Bog da to milost, ka se spunijo njene žele. Želela je, ga videti pred božim oltarom kak mešnika.

Slomšek je šo v šole. Ostao je vsikdar dober, pobožen i vrli. Dosta je mogeo trpeti. Pa Bog njemi je spuno njegovo i materino želo. Postao je dühovnik. Pa njegove nove svete meše sta se ne včakala ne mati, pa ne oča. Oba sta že ležala v grobi.

Draga dečica, či ščete biti srečni v življenji, hodite po poti, štero vam je pokazao Slomšek. Živite tak, kak je on. Tak radi molite kak je on. Kak je on rad k svetoj meši hodo! Tak hodite i vi! Pa včite se tak lepo, kak se je on. Pa vsi tak radi bogajte svojega očo i mater, kak je Slomšek! Živite, draga Marijikina deca, tak lepo, kak je živo Anton Martin Slomšek. Če bo tak, te bodo z vami vsi zadovolni. Marijika, vaši stariši, vaš angeo čuvar i Jezušek. Zakaj ne bi pripravili Marijiki toga veselja?

**Jezuš, Marija, Jožef! Čuvajte Matercerkev!
Branite njene dühovnike!
Jezušove rane, rešite svet!**

ZVEZDICE.

2. Konec z Višave.

Bilo je ednoga zajtra, v septembri: travniki pokriti z srebrnov rosov, so se lesketali: konci pavočine po drevji so se svetili kak čisto svilo. Z edni izmed teh pavočin držeč se za eden konec, se je spüsto eden čarno žutkasti pavok. Ne je najšeo zravna pravoga mesta za svoj prihodnji plen, zato se je pa hujckao eden čas se pa ta, dokeč je nej najšeo na ednom grmi z gostim trnjom obraščenom, edno precu pripravno mesto. Vrhov je bilo dosta, zato si je pa z lehka spreo precu velko mrežo, samo ka tak, ka vsa ta mreža je visila na tistòm konci, po šterom se je prle z dreva spüsto. Dobra mreža je bila: bi lahko povedali, ka je visila v zraki brezi vsake podpore, ar človek,

če šče viditi eden pavočini konec, more meti precí dobre oči. Dnevi so tekli eden za drugim; mühe so začnole gračuvati če duže bole redke, tak ka je pavok bio prisiljeni povekšati svojo mrežo. To je tüdi z lehka napravo, ar konec, na šterom je skoro cela pavočina visila, je hajdi močen bio. Pavočina tak povekšana je ves grm pokrivala. V precí vlažni zajtraj oktobra je bila nekaj jako redkoga, ar rosne kaplice pod prvimi sunčenimi žarki so bile na njej kak lesketajočise biseri. Pavok se je gizdavo z svojim delom. On je tüdi nej več bio slab, ve ne delao drügo kak preo pavočino, zato je gratao velki, močen, preskrblen z vsake fele živežom; velka mreža pavočine njemi je dobre pečenke pripravlala. Ka je, ka nej, stane ednoga zajtra nekši nej dobre vole. Po noči je zmrznolo; zajtra pa, njemi na čemere, sunce niti ednoga traka ne poslalo na njegovo mrežo. Tüdi mühe so ga ne štele obiskati. Lačen i brezi dela je ostao celi tisti den. Eden čas si je ne znao, kaj začnoti; samo poznej, gda je že vido, ka je zabadav čakati na plen, njemi je na pamet prišlo, ka bi dobro bilo obiskati mrežo, jo popraviti, či bi ge mela kakšo falingo in tak jo pripraviti za kakši drügi srečnejši den. Nategno i posküso je vsakši konec. Vse je v redi najšeo, vsakši konec se njemi je potreben vido, samo gda je prišeo do tistoga, na šterom je pavočina visila, se njemi te zdeo, ka nema pomena. Zabadav je šinjek vteguvao, zabadav ga gledao i premišlavao, v nikšo formo njemi je ne mogeo viditi ne konca ne kraja, to je za koj bi bio privezani tisti konec, i ne mogo zarazmiti, zakoj ga je spreo. Siromaček je či duže bole besen gračuvao. Ne njemi je v nikšo formo na pamet prišlo, ka ravno po tistom konci je lepi septemberski den ta dolí prišeo i s pomočjov tistoga konca je v začetki malo, potem pa tak velko mrežo mogeo spresti. Vse to je pozabo. Zato je pa po dugom premišlavanji dognao, ka v njegovoj mreži je eden konec brezi vsakoga pomena i ka se nedrži za niedno vejko grma i se samo gibí v zrak . . .

— Dolí z tem koncom! — je zrülo — i ga z ednim samim mahom svojih klešč prek vrezao. V istom trenutki se je pavočina vküp potegnola i privezala pavoka na tisti trnjavi grm. Tista krasna geometrična sestava ga je zdaj dolí tiščala kak edna zamazana cota.

Ar je pavok ne zarazmo velkoga pomena tistoga konca, je zadosta bio eden sam trenotek, ka se je vničila tista prelepa sestava.

* * *

Sam prestavo to joergensonovo priliko, da ti pomere zarazmiti, kak velkoga haska je dati svojemi življenji določen pomen i pobožen način.

Tisti „Konec z Višave“ je nekaj drügoga nej kak „pobožnost“, štera vse drügo gori drži.

**Marija pokaže Laboure Katiki, kak
naj izgleda svetinjica nevtepenoga
poprijetja.**

V ZADNJI URI.

Pred nekaj desetletji se je pripetil v Lille ob belgijski meji sledeči dogodek:

Nek akademik iz odlične katoliške rodbine je podlegel v boju z nečisto skušnjavo ter je celo umoril žrtev svoje strasti neko mladenko na zelo obtežujoč način. Zato so ga obsodili na smrt. Najžalostnejše pa je bilo to, da se ni hotel spraviti z Bogom, dasi je več duhovnikov, med njimi sam škof, skušal omehčati njegovo srce.

Osorno je zavrnil vsacega izmed njih. Uprav tiste dni je prišel potujoč duhovnik D. J. v mesto in se je pomudil nekaj dni v ondoterem samostanu. Ko je slišal o tem nesrečnem mladeniču, je prosil predstojnika če bi smel tudi on poskusiti svojo srečo, da otme dušo. Dobro, velečasti, lahko storite to, a videli boste, da je vse zamanj.

Priporočivši to zadevo v molitev, se poda gospod pater v kaznilnico. Ječar okomizne z rameni in odpre dotično celico. Komaj pa jetnik zagleda duhovnika, si zakrije obraz z rokami in bridko zaplaka, „Pater“ prosi jokaje „kako pridete prav Vi k meni v tej resni uri.“ „Kaj me poznate, moj dragi,“ „Pater“, sigurno ste me prav tridesetkrat rešili smrti,“ odgovori mladenič še vedno držeč roke pred obličjem. Meneč, da se je nesrečnega zmračil mu od razburjenja um, položi sočutno roko na glavo in vpraša s prisrčnim glasom: „Kako sem vas mogel oteti smrti?“ Tedajse dvigne mladenič, oklene se z obema rokama duhovnikove roke ter se mu zgrudi na prsi jeclaje: „Pater ali me res ne poznate več?“ — „Odkod vas naj poznam? Pater pa sem bil ja vendar v zavodu vaš učenec v četrtem gimnazijskem razedu.“ „Da saj res, sedaj se spominjam.“

In tedaj ste vedno ob sobotah končali uro verouka z malo ekshorto. Nekoč ste nam ob tej priliki zaklicali s preudarkom: „Moji ljubi od enega trenutka zavisi vsa vaša večnost“. Ali vidite okno tam gori? Okrog tridesetkrat sam ob njem hoteč skočiti iz petega nadstropja na tla, da se izognem sramoti usmrtitve in vselej sem se spomnil: Od tega trenutka zavisi tvoja večnost — in zopet sem opustil svojo namero. Sedaj je vas poslal usmiljeni Bog k meni nesrečnemu morilcu. „Pater — in sedaj se je vrgel na kolena — prosim vas, povejte me, rad sprejemem sramoto usmrtitve nase. In še nekaj, pater pojdite in pišite takoj mojim ubogim staršem, da umerjem spravljen z Bogom. On mi bo odpustil in iskreno prosim očeta in mater, naj odpustita svojemu najbednejšemu otroku.“

Dobri pastir je poiskal svojo izgubljeno ovčico tudi med zidovjem kaznilnice.

Gospod spomni se me, je prosil nekoč desni razbojnik in je slišal iz ust Dobrega Pastirja besede odpuščanja: „Resnično še danes boš z menoj v raju“. (Luk. 23, 42.)

(Iz lista „Euharistische Völker bund“)